

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORSȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentul plătește pe jumătate.
Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 95

Un număr vechi 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să-și tină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să binevoiască a-și achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

D-nii abonați cari și-au schimbat domiciliul de Sf. Gheorghe sunt rugați a ne avisa noua D-lor adresă, pentru a nu suferi întârziere în primirea ziarului.

SUMAR:

Cercetarea paternității *Explicațiunea art. 307 cod. civ. de d. P. Boș.*

Jurisprudența Română:

Inalta curte de cauză Secțiunii-Unite: *Dr. Frumușanu cu Titu Frumușanu.*

Inalta curte de cauză secția I: *I. I. Săbăreanu cu Constantin Radu Codă.*

Inalta curte de cauză secția II: *Primăria capitalei București cu Gr. Stravolca.*

Idem N. A. cu I. A.

Jurisprudența streină:

Curtea de cauză din Franța, secția civilă.

Informațiuni. — Bibliografie.

CERCETAREA PATERNITĂȚII

Explicațiunea art. 307 Cod. Civ.

Tatăl prin faptul născerii copilului, care este fructul operei sale, contractează obligațiunile naturale către acel căruia și dă viață. Din acest principiu rezultă după dreptul natural, că copilul ar avea dreptul să caute pe tatăl său pentru a-l constrânge să-l îngrijască, să-l nutrească, să-l instruiască, și să-l succeadă la averea de moștenire.

Totuși legea civilă a tuturilor națiunilor civilizate refuză copilului un asemenea drept. Care să fie oare motivele? Baza societății este familia, și familia nu se poate constitui în un mod mai

cert, mai legal și mai determinat de cât prin căsătorie. Căsătoria este uniunea indisolubilă între bărbat și femeie având de obiect consorțiul cel mai intim al vieții, așa că numai această stare civilă conține presumpțiunea materială și legală a paternității. *Concubinaturile*, cari produc pe *fiii naturali*, sunt învăluite în necunoscutul transmiterii existenței. Mijloacele de probațiune pe lângă că sunt foarte grele, dară apoi trag după sine consecințe foarte periculoase. O mulțime de procese scandaloase ar inunda tribunalele noastre, cari ar da tot atâtea hotărâri nedrepte. Am vedea dilnic femei nerușinate legându-se de oameni cu vață și avere, și societatea constrânsă a da premii de încurajare concubinatelor. Dară aceasta ar fi distrugerea însăși a familiei, nesiguranța legăturilor celor mai sacre, și stabilirea societății pe un pedestal șubred de desordine, de incertitudine și de ilegalitate. Pentru a curma cu o astfel de stare a nesiguranței și a surprinderilor, legea civilă a pus regula de drept după care se interzice categoria cercetarea paternității. După această regulă numai copilul care se naște din căsătorie se presumă firește că are un tată cunoscut, numai în așa mod avem presumpțiunile legiuite cu care se stabilește *filiatiunea*.

În contra rigoarei prescripțiunii art. 307 din Cod. civ. se ridică mai mulți jurisconșulți cari protestează, că legea civilă încurajiază viciul, imoralitatea, căci asigură nepedepsirea *seducătorilor*. Sunt oameni pasionați, dic ei, cari fie prin greșală, fie prin dol sau manopere, înșală fete și femei oneste, abuzează de dănsese și le corump. Sunt persoane miserabile cari au sedus fete promițându-le că le va lua în căsătorie, și pe urmă și-au călcat în un mod infam cuvântul lor de onoare. Sunt ființe abjecte care și fac ca o

profesiune din asemenea procedări, făcând să și anticipeze chiar banii de la femeii înșelate. Sunt alții cari iaș fete în serviciul lor ca guvernante sau ca servitoare, și pe cari în realitate nu le a luat de cât spre a le face victimele onoarei.

Ei bine! În toate aceste cazuri, atari seducători vor trebui să fie răspunzători după principiul dreptului comun prescris prin art. 998 din Cod. civ., care cere *reparațiunea faptelor ilicite și prejudiciabile*. Pentru aceste motive acești juriști conchid, că menționatul articol 307 nu exclude dreptul fetei sau femeii sedusă de a cere *daune-interese* de la seducătorul său, fie în numele ei propriu, fie în numele copilului pe care l'a născut din faptul seducțiunii.

Este însă și o școală contrară doctrinei sus-espuse. Nu este un lucru așa ușor, dice această școală, a aprecia dacă și când este o adevărată seducere. Dacă sunt seducători sunt și seducătoare, așa că seducțiunea este reciprocă. Adeseori faptul este comun ambelor părți, cari și caută plăcerile lor materiale în legături rușinoase. Nu odată s'au vădut fete libidinoase vându-și onoarea, căci au contat pe o reparațiune viitoare—calcul imoral al primului pas în calea desfrânării! Din asemenea culpă comună femeia nu și poate face o *basă* pentru o cerere de *daune-interese*; pentru că *quod quis ex culpa sua damnum sentit, non intelligitur damnum sentire* (L. 203, D. de regulis juris). Sunt apoi mai multe decisiuni ale Curților cari au stabilit și judecat, că comerțul ilegitim de mai mulți ani între un bărbat și o femeie nu poate fi de nici un temei pentru o *acțiune de daune-interese* în profitul aceștia. Și apoi femeia prin asemenea cerere ce ar face în numele ei și al copilului ce l'a născut, nu tinde oare în realitate la o căutare a paternității, ceea ce este absolut prohibit? Pe ce s'ar întemeia atare cerere, dacă nu pe o obligațiune *ilicită și nulă*, care este concubinatul, ce nu' în fapt de cât o legătură în contra bunelor moravuri? Sau basa obligațiunii *lipsește de cauză*, și atunci nimenea nu poate fi obligat fără cauză; sau basa ei este o *obligațiune naturală*, și atunci ea nu poate exista în fața legii de cât *când este plătită*, adică *stinsă*; sau este un *sentiment de bine-facere*, adică un *act de liberalitate*, și în atare caz este nul sub raportul formei; ori în fine cauza juridică este faptul dăunător care ajunge pentru validarea convențiunii, însă atunci vom dice că sarcina probei incumbă aceluși ce pretinde că convențiunea are o cauză, nici cum aceluși ce pretinde că lipsește de cauză.

Chestiunea este dară, ca mai toate chestiunile de drept, controversată. Vechia legislațiune a Moldovei Calimah acorda prin art. 221 copiilor nelegiuiți dreptul asupra tatălui lor la alimente și la educațiune; însă escludea de la un asemenea drept pe copiii incestuoși, adulterini și

sacrilegi. După jurisprudența noastră actuală, chiar când prin excepțiune s'ar permite cercetarea paternității naturale, nici odată însă după noua lege civilă nu se acordă copiilor naturali vre-un drept de succesiune în averea tatălui lor. Din acest punct de vedere dispozițiunea art. 307 c. civ. este de ordine publică, așa că ea se aplică chiar copiilor născuți sub vechiele legiuri Calimah sau Caragea, cari ar voi să constate judecătorește pe tatăl lor în timpul legiurii actuale. În privința însă a daunelor-interese pretinse de femeia sedusă s'a dat hotărâri *pro* și *contra*; totuși părerea noastră nestrămutată este că acea jurisprudență corespunde verității juridice, care admite ca temperament de înaltă echitate corelațiunea între art. 307 și art. 998 din c. civ. Între cele două doctrine pe care le am precizat, nimenea nu poate serios desărcina de răspundere faptele ilicite și prejudiciabile ale persoanelor, care și fac prin manopere dolosive, niște ființe inocente victime ale pasiunilor lor. Sub acest punct de vedere sunt și vor fi bine meritate hotărârile judecătorești, care pedepsesc dolul, vițiul și imoralitatea; destul ca manoperele să fie bine probate, pentru a se evita tot-d'auna surprinderile și șantajele.

Petre Borș.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 31 Martie 1894

Președenția D-lui C. E. Schina, Prim-Președinte

Dr. Frumușanu ou Titu Frumușanu.

Revisuire.—Revisuirea în legiurile vechi române.—Când se putea usa de această oale sub imperiul acelor legiuri.—

Revizuire.—Revizuirea în codul de procedură francez și în procedura geneveză.

Revizuire.—Revizuirea în actualul cod de procedură român.—Ce sistem a urmat legiitorul român în privința revizuirii în actualul cod de procedură civilă.—Contra căror hotărâri se poate cere revizuirea.

Mijloace noi.—Dacă se pot invoca pentru prima oară în casațiune.

Forță majoră.—Suveranitatea instanțelor de fond.—Comunicare de acte.—Aprecierea instanței unde se propune.

(Art. 18, al. 5, 6, 7 și 8, art. 6, 20, 22, 25 și 1 din legea din 1852 asupra împiedicărilor; art. 4 partea I și art. 1 partea II și art. 2 de la partea II din legea din 1847 «pentru o mai grabnică săvârșire a pricinilor judecătorești»; art. 319 din regulamentul organic. Art. 288, 290, 321 și 293 din procedura civilă.—Art. 480, 448 și 447 pr. civ. fr.; Art. 281 pr. civ. gen.—Art. 288, 290, 293, 321 97 și 162 din procedura civilă.)

1) Legiitorul procedurii civile a avut în vedere, în materia revizuirii, nu numai procedurile civile franceză și geneveză, ci și legiuirea română din 1852 asupra împiedicărilor.

2) Subt imperiul legiuirii din anul 1852 asupra împiedicărilor, singura condițiune ce se cerea pentru ca o hotărâre să poată fi atacată pe calea împiedicării (revizuirii), neapărat în cazurile ce legea prevedea, era ca acea hotărâre să fie esecutorie, și aceasta fără a distinge dacă instanța ce a

dal'o avea sau nu dreptul de la lege a da acea hotărâre într'un mod definitiv și irevocabil.

Ast-fel sub imperiul legiurilor în vigoare în anul 1852 și a-sume al Regulamentului organic și a legii din 1847, „pentru o mai grabnică săvârșire a pricinilor judecătorești”, puteau fi atacate pe calea împiedicării hotărârile tribunalelor, ale Curților apelative și ale Inaltei Curți, rămase desăvârșite, esecutorii, adică când partea numai era în drept a le ataca pe calea opozițiunii sau apelului, și aceasta chiar în cazul când, legea acordând părții aceste drepturi, dânsa a lăsat să treacă termenul fără a usa de aceste căi.

3) În procedura civilă actuală, legiuitorul român, în materia revizuirii, s'a depărtat atât de sistemul procedurii franceze care prevede că calea revizuirii nu este deschisă de cât în contra hotărârilor date în cel din urmă grad de jurisdicțiune, și dar partea nu poate usa de această cale când hotărârea ce s'a dat, fiind susceptibilă de opozițiune sau apel dânsa n'a usat de aceste căi, cât și de sistemul procedurii geneveze care acordă calea revizuirii chiar în contra hotărârilor date în primul grad de jurisdicțiune și chiar când hotărârea în momentul când se atacă pe calea revizuirii, era încă susceptibilă de apel.

Ast-fel, legiuitorul român, adoptând redacțiunea legiurii din 1852 asupra împiedicărilor, prin introducerea în art. 288 a cuvintelor «rămase definitive», este invederat că a acordat calea revizuirii în contra hotărârilor rămase definitive chiar când n'au fost date în ultimă instanță, adică când fiind susceptibile de opozițiune sau apel, partea a pierdut acest drept.

4) Nu se pot invoca înaintea Casației mijloace ce nu au fost propuse înaintea instanțelor de fond.

5) Forța majoră este o cesiune de fapt lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond.

6) Amânarea înfățișării unei cauze pentru motiv de comunicare de acte este lăsată la suverana apreciere a instanței înaintea căreia se face.

Curtea deliberând,

Asupra 1-ului motiv de casare:

„Violarea art 288 și 293 proc. civ. de oare-ce revizuirea fiind o cale extraordinară de reformarea hotărârilor, ea nu poate să fie admisă de cât numai în cazul în care partea a atacat hotărârea pe căile ordinare, adică opoziție sau apel, iar nu și în cazul în care partea n'a usat de aceste căi, cum este în cazul nostru.”

Considerând că legiuitorul procedurii civile a avut în vedere, în materia revizuirii, nu numai procedura franceză și cea geneveză dar și legiuirea din 1852 asupra împiedicărilor; că aceasta se dovedește din enumerarea în art. 288 printre casurile de revizuire și pe cele prevăzute în §§ 5, 6, 7 și 8 care nu există nici în procedura franceză nici în cea geneveză și care nu sunt de cât, reproducerea aliniatelor 5, 6, 7 și 8 de sub art. 18 din citata lege, a împiedicărilor, și mai cu seamă se dovedește din cuvintele „rămase definitive” din același articol 288 a cărui origină nu se poate găsi de cât în art 1 de la împiedicări.

Considerând că în legiuirea anului 1852 singura condițiune ce se cerea pentru ca o hotărâre să poată fi atacată pe această cale, în cazurile neapărat ce legea prevedea, era că acea hotărâre să fie esecutorie, și aceasta fără a distinge dacă instanța ce a dat'o avea sau nu dreptul de la lege a da acea hotărâre într'un mod definitiv și irevocabil; că aceasta rezultă din art. 1 al citatei legiuri care definește împiedicarea „ori-ce împrejurare vițioasă a unei hotărâri ce a rămas desăvârșită

și cu care se stavilește punerea în lucrare a ei” și o asemenea împrejurare putându-se ivi chiar atunci când hotărârea de și nu era pronunțată de o instanță ce avea dreptul a decide definitiv, dar a rămas definitivă prin pierderea dreptului de opozițiune sau apel, este invederat că se pretinde că această cale nu este deschisă de cât în contra hotărârilor date de o instanță ce ar avea dreptul să judece cesiunea în ultimul grad de jurisdicțiune, când legea nu cere de cât ca hotărârea să fi rămas desăvârșită, ar fi a adăoga la dispozițiunile legii o altă condițiune de cât aceia cerută de lege.

Considerând afară de acestea că sub imperiul legiurilor în vigoare în anul 1852 și anume al regulamentului organic și al legii din 1847, pentru o mai grabnică săvârșire a pricinilor judecătorești, hotărârile ce puteau fi privite ca date în ultimul grad de jurisdicțiune erau, în virtutea art. 4 partea I-ii din citata lege a anului 1847, hotărârile tribunalului când aveau de obiect o sumă ce nu depășea 500 lei; că hotărârile Curților apelative erau supuse, conform art. 1 partea II din aceeași legiure, întăririi Domnului; că Domnul, afară de cazurile prevăzute în citatul art. 4, în care era dator să trimeată conform art. 2 de la partea II-a din acea lege, apelul părții în cercetarea Inaltei curți, era în drept, în virtutea acelor-ași articole, a trimite apelul în cercetarea acestei Curți, fără a se ocupa de valoarea obiectului procesului, când la hotărârile Curților apelative „se va recunoaște abateri din forme sau din pravilă”; că Inalta Curte, fiind în virtutea art. 319 din Regulamentul Organic „cea de al treilea și din urmă treaptă de judecătorie” și judecând „desăvârșit toate apelațiile ce se dau împotriva divanurilor judecătorești” rezultă că dânsa era o instanță judecătorească de drept comun și dar că hotărârile date de Curțile apelative nu puteau fi privite ca date în ultimul grad de jurisdicțiune; de unde urmează că, dacă legea din 1852 n'ar fi deschis părții dreptul d'a ataca o hotărâre pe calea împiedicării de cât în cazul când hotărârea ar fi fost dată de o instanță în drept a judeca acțiunea în ultimul grad de jurisdicțiune, hotărârile curților apelative n'ar fi putut fi atacate pe această cale și că dar acest drept ar fi fost restrâns la hotărârile date de tribunal până la suma de lei 500 și la hotărârile Inaltei Curți;

Considerând că o asemenea interpretare este inadmisibilă față cu articolele 6, 20 și 22 din citata legiure a împiedicărilor, care prevăd că putând fi atacate pe această cale, nu numai hotărârile Inaltei Curți dar și hotărârile Curților apelative; că ea ar fi în contradicțiune invederată cu art. 25 din aceeași legiure, de oare-ce legiuitorul, care în art. 20 dispusese ca cererea asupra împiedicării să se adreseze la instanța care a dat hotărârea desăvârșită, când în acel art. 25 proclamă că „jurisdicțiunea treptelor judecătorești în asemenea hotărâri se va regula după principiul obștesc consfințit prin art. 4 partea I din legiuirea anului 1847” presupune neapărat că hotărârea asupra căreia s'a ivit împiedicarea n'a fost dată de o instanță ce era în drept a judeca acțiunea în ultimul grad de jurisdicțiune, căci o asemenea hotărâre neputând fi atacată pe calea apelului înaintea unei instanțe superioare este invederat că are să fie tot astfel și pentru hotărârea dată asupra împiedicării și că dar ar fi fost fără înțeles a se prevedea, în privința ei, aplicarea regulilor de drept comun asupra gradelor de jurisdicțiune;

Considerând că din momentul ce cuvintele „rămase desăvârșite” din art. 1 al legii din 1852 n'avea alt înțeles de cât că hotărârea să fie esecutorie, adică partea să nu mai fie în drept a o ataca pe calea opozițiunii sau apelului, și aceasta chiar în cazul când, legea acordând părții aceste drepturi, dânsa a lăsat să treacă termenul fără a usa de dânsa, urmează că atunci când

aceste cuvinte au fost textual reproduse în codicele de procedură ca să li se dea sub această legiuire același înțeles ce au avut în legiuirea de la care au fost imprumutate;

Considerând că reproducerea acestor cuvinte în art. 288 devine și mai semnificativă prin apropierea și comparațiunea redacțiunii acestui articol cu articolele corespunzătoare 480 din procedura franceză și 281 din procedura genevesă; în adevăr, din redacțiunea art. 480 proc. franceză rezultă într'un mod necontestat că această cale nu este deschisă de cât în contra hotărârilor date în cel din urmă grad de jurisdicțiune și că dar partea nu l'are când hotărârea ce s'a dat, fiind susceptibilă de opozițiune sau apel, dânsa n'a usat de acest drept; că din redacțiunea art. 281 proc. genevesă rezultă din contra că această cale este deschisă chiar în contra hotărârilor date în primul grad de jurisdicțiune și chiar când hotărârea, în momentul când se atacă pe această cale, era încă susceptibilă de apel; că dar când legiuitorul român în fața acestor două articole, adoptă redacțiunea legiurii asupra împedărilor prin introducerea în lege a cuvintelor „rămase definitive“ este învederat că a voit să înlătore ambele aceste sisteme și să adopte în această privință, un sistem intermediar, acela, adică al legiurii asupra împedărilor;

Considerând că legiuitorul român a înțeles a înlătura sistemul procedurii franceze se dovedește încă și prin acesta că dânsul, în clasificarea materiilor cuprinse în acest codice, afară de împărțirea pe *tilluri* și *secțiuni* din procedura genevesă a admis, dupe exemplul procedurii franceze, o împărțire mai generală sub denumirea de *Carte* — împărțire ce nu există în procedura genevesă; că legiuitorul francez nu se ocupă de această materie de cât în cartea IV intitulată „Căile extraordinare pentru a ataca o hotărâre“, și dupe ce a statuat în cartea III asupra instanțelor de apel; că legiuitorul român, care a păstrat până la cartea III inclusiv aceeași împărțire ca în legiuirea franceză, dacă ar fi voit să dea revisuire caracterului unei căi extraordinare și înțelesul ca partea să nu pôtă usa de dânsa de cât sub condițiunea numai d'a fi usat de tôte căile ordinare, este învederat că ar fi statuat asupra acestei materii, dupe cum rațiunea și exemplul procedurii franceze l'impunea sub o anume *Carte* și dupe ce s'a ocupat de dreptul de apel; că dânsul, ocupându-se de această materie sub cartea II intitulată *tribunale de județe* și înainte d'a se ocupa de dreptul de apel, rezultă că a înțeles a deschide această cale chiar în contra hotărârilor ce nu sunt date în ultimul grad de jurisdicțiune, de ôre ce tribunalele, în regulă generală, nu judecă de cât în primul grad și că a voit a da acest drept independent de exercitarea sa neexercitarea dreptului de apel, — de ôre-ce a statuat asupra materiei înainte d'a se ocupa de dreptul de apel;

Considerând că acesta se dovedește și din suprimarea făcută de legiuitor în materia apelului a art. 448 din proc. franceză dupe care termenul de apel, — prin derogățiune la dreptul comun, — nu începe a curge, — în casurile prevădute de alineatele 1 și 2 de sub art. 290 din procedura română, — de cât din ziua când falsul a fost recunoscut sau judecătorește constatat, sau actul descoperit; că această suprimare nu pôte fi privită ca o inadvertență din parte l', căci se vîd introduse textual, în art. 321 din procedura română, dispozițiunile art. 447 din procedura franceză, dispozițiunii de asemenea derogatorie la dreptul comun în privința calculării, termenului de apel și care nu există în procedură genevesă și este inadmisibil ca să se pôtă dice că dânsul n'a introdus în lege dispozițiunile acestui art. 448 din scăpare din vedere, când a reprodus coprintul articolului ce imediat l'precede și când ambele aceste articole erau relative la aceeași ordine de idei; că dar este învederat

că suprimarea acestui articol a fost făcută de legiuitorul român ca o dispozițiune inutilă, adică a fost făcută tocmai pentru motivul că recunoscuse deja părții dreptul d'a ataca asemenea hotărâri pe calea revisuierii chiar dacă termenul de apel, dupe dreptul comun, l'era expirat;

Considerând că argumentul ce se trage din cuvintele „în ultima instanță, ale articolului 293, nu este concludent, căci nu în acest articol care n'are de obiect de cât a determina instanța la care partea trebuie să se adreseze cu cererea în revisuire și este pus sub secțiunea II intitulată „formele și termenul cererilor de revisuire“, se pôte pretinde că legiuitorul a voit să dea soluțiunea acestuiei d'a se sci contra cărora hotărâri calea revisuierii este deschisă; că această soluțiune nu se putea pune de cât sub secțiunea I-a intitulată „casurile în care se pôte cere revisuirea“ de ôre ce logica impunea legiuitorului ca înainte de enumerarea casurilor de revisuire, se specifică mai întâi hotărârile contra cărora această cale este deschisă; că, în cel dintâi articol relativ la revisuirea, adică în art. 288, legiuitorul a căutat a face acesta, rezultă și din faptul că, în tôte legiuririle pe care dânsul le-a avut în vedere, sediul soluțiunii acestei acestuiei l'a găsit în primul articol al materiei; că dar când legea, în citatul articol 293, dispune ca cererea în revisuire să se adreseze la tribunalul său Curtea care a pronunțat în ultima instanță acea sentință sau decisiune, nu însemneză că el a voit a reveni asupra sistemului admis în art. 288, punând, adică, ca condițiunea exercitărei dreptului de revisuire ca acea hotărâre să fie pronunțată în ultimul grad de jurisdicțiune, ci a înțeles numai a dispune că, în cas când hotărârea ce se atacă pe această cale a trecut prin ambele grade de jurisdicțiune cererea în revisuire să se adreseze nu la prima instanță ci la acea care s'a pronunțat în ultima instanță;

Considerând că ast-fel fiind motivul este nefondat;

Asupra motivului II-lea,

„Esec de putere, Curtea a admis revisuirea unei hotărâri ce se esecutase acum zece ani, dupe ce creditorul a distrus probele de dovedire ale datoriei, cum și era în drept, de ôre-ce fusese achitat“.

Considerând că acest mijloc de apărare nefiind propus înaintea Curței de Apel, nu pôte fi invocat pentru prima ôră în Casațiune.

Asupra motivului III-lea

„Violarea art. 290 § I procedura civilă, din următoarele puncte de vedere;

a) Că Curtea în loc să examineze și să hotărască dacă faptele invocate și anume, că actele se află la unul din comostenitorii părții ce au cerut revisuirea intră sau nu în primul cas, ea hotărâște că acesta constituie o forță majoră.

„Curtea nu se pronunță dacă cererea de revisuire este admisibilă și în cazul în care actele au fost reținute de altul de cât de partea câștigătoare și mai ales când el s'a reținut de un comostenitor care putea fi întrebat și consultat asupra mijloacelor de apărare; și dacă partea n'au făcut aceste demersuri, dacă a fost neglijentă nu se pôte din această neglijență a părții să se facă un motiv de revisuire.

b) Că partea nu a dovedit cu nimic nici nu a arătat acte sau fapte din care să resulte necunoștința despre existența chitanței nici dacă înainte dacă chitanța să se fi înfățișat la Curte de comostenitori, el avea să nu cunoștință.

„Curtea fără a motiva admite.

c) Curtea violă art. 290 § I, când admite că este cas de forță majoră, faptul că înscrisul se găsea la altul și anume la un comostenitor, căci forța majoră presupune evenimente de acelea care nu se pot prevedea și că chiar de le ar fi prevădute, l'ar fi fost peste putință să le preîntîmpine.“

Considerând că cesiunea de a se ști dacă actul probatoriu n'a fost prezentat de parte cu ocaziunea primei judecări din cauză de forță majoră, este lăsată la aprecierea instanței de fond și deci scapă de sub controlul acestei Curți.

Asupra motivului IV-lea:

»Exces de putere și violarea art. 97 și 162 pr. civ. »Curtea a refuzat comunicarea de acte care neapărat urma să se acorde, dupe dispozițiunile imperative a art. 97.

»Curtea violează art. 162 și comite un exces de putere, violează art. 1178 C. c., când primește ca bun un înscris subsemnătura privată, de și partea prin avocatul ei, a declarat că nu recunoaște nici scrisoarea nici subscrierea.

»Curtea dă o greșită interpretare regulilor de la mandate, când consideră că un avocat n'ar avea dreptul să nu recunoască un înscris ca emanând de la clientul său, căci ar urma prin a contraria, că ori-de-câte ori, prin procură nu se arată că avocatul are drept să recunoască înscrisul, de atâtea-ori el să nu poată recunoaște înscrisul, ceia-ce în fapt s'ar traduce în ștergerea articolului 94 p. c.

»Curtea pune temelie pe o declarație, ce nu s'a făcut cu ocazia acestui proces, și care nu este consemnată, nici chiar în instanța cea-l-altă în procesul verbal cum prescrie legea de procedură.

In privința violării citatului art. 97.

Având în vedere că amânarea înfățișării unei cauze pentru motiv de comunicare de acte, este lăsată la aprecierea instanței, înaintea căreia, o asemenea cerere se face; că Curtea de Apel respingând această cerere și motivând deciziunea sa în această privință, n'a făcut decât a usa de un drept ce legea îi dă, și prin urmare această parte a motivului este nefundată.

In privința violării citatului art. 162.

Având în vedere că Curtea de Apel, pentru a respinge cererea de a se procede la verificarea de scripturi, se întemeiază între altele, pe faptul că Dr. Frumușianu, recurențele de astăzi, fiind de față la audiența din 21 Noembrie 1890, prin avocatul său de pe atunci, a recunoscut înaintea Curții că această chitanță este a sa scrisă și subscriasă de dânsul.

Considerând că din practica deciziunii atacată cu recurs, se constată că avocatul recurentului, înaintea Curții de Apel, nu numai că n'a contestat cu ocaziunea acestei cereri, acea mărturisire, dar a declarat că cliențele său a recunoscut că acea chitanță este a sa, însă nu și putea aduce aminte la care înscris se referă.

Considerând că în fața unei cereri în asemenea condițiuni formulate și în lipsă de o procură specială dată avocatului său, pentru a declara că nu recunoaște scrierea și subscrierea din acea chitanță, Curtea respingând cererea de a se procede la verificarea de scripturi, n'a violat citatul art. 162.

Penru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 4 Aprilie 1894

Președenția Domnului Gr. Lahovari, președinte

I. I. Săbăreanu cu Constantin Radu Códă.

Opozițiune.— Ce efect are opozițiunea. — Decă repune procesul în starea în care se afla în momentul când a lipsit oponentul.

Peremțiune.— Decă reclamantul poate cere perimarea opozițiunii făcută de partea pârîtă judecată în lipsă.

(Art. 157 din procedura civilă).

1) Opozițiunea odată declarată admisibilă, repune procesul în starea în care se afla în momentul când a lipsit oponentul.

2) Reclamantul nu este în drept să ceară perimarea opozițiunii făcută de partea pârîtă, judecată în lipsă, căci perimarea având de efect de a nimicî întreaga instanță iar nu numai o parte din procedura urmată, și opozițiunea punând procesul în starea în care se afla în momentul când a lipsit oponentul, decă s'ar admite peremțiunea contra opozițiunii, această perimare ar avea de efect chiar anularea acțiunii reclamantului.

Decisiunea 129/94.— Respins ca nefundat recursul făcut de I. I. Săbăreanu contra deciziunii Curții de Apel București secția I în proces cu Constantin Radu Códă.

S'a ascultat d. Consilier C. C. Ștefănescu în citirea raportului făcut în cauză și

D. C. G. Disescu avocatul recurentului în desvoltarea motivelor de casare și

D. Stavri Predescu, avocatul intimatului în combateri

Curtea deliberând,

Asupra motivelor I și III:

»I) Instanța de fond admitând contestațiunea d-lui Constantin Radu Códă violează principiul de drept că o hotărâre definitivă nu se poate reforma pe cale de contestațiune și comite un exces de putere cu atât mai vedit, că în specie, nici nu este făcută contestațiune contra hotărârei definitive pe care instanța de fond o reformează.

»III) Greșită aplicarea a art. 257, pr. civilă.

Având în vedere că prin deciziunea atacată cu recurs, Curtea de Apel adoptă în totul faptele și motivele din sentința tribunalului Ilfov secția I, cu No. 573/92, sentință dedusă în judecata Curții de Apel prin apelul făcut de I. S. Săbăreanu, recurent adî;

Având în vedere că din această sentință se constată că în anul 1882, I. OGREZEANU a intentat acțiune în contra lui Constantin Radu Códă, intimat în recurs, pentru a revendica un loc;

Că pârătul Constantin Radu Códă fiind condamnat în lipsă, prin sentința No. 297/83, a făcut opozițiune la 12 Decembrie 1883;

Că această opozițiune s'a luat în cercetare și s'a dispus, în mai multe rânduri, diferite amânări, fie pentru chemare la interogatoriu, fie pentru alte proceduri preparatorii;

Că în urmă, nepresântându-se nici una din părți, procesul s'a suspendat și I. I. Săbăreanu, recurent adî, a cerut, în calitate de mandatar al moștenitorilor lui I. OGREZEANU, perimarea opozițiunii făcută de Códă și în consecință investirea cu titlul executoriu a sentinței No. 297/83 obținută de OGREZEANU în lipsa lui Códă.

Că tribunalul admitând cererea lui Săbăreanu și investind aceea sentință cu titlul executoriu, Coadă a făcut contestațiune la executarea acestei sentințe, contestațiune ce face obiectul litigiului de față, și atât Tribunalul cât și Curtea de Apel, prin deciziunea supusă recursului, a admis contestațiunea și a anulat titlul executoriu prin sentința No. 297/93;

Având în vedere că dupe art. 157 pr. civilă îndată ce partea judecată în lipsă a făcut opoziție, și aceasta a fost declarată admisibilă, procesul se pune în starea în care se afla în momentul când a lipsit oponentul;

Considerând că, în specie, recurentul era însuși reclamantul la prima instanță, iar opozițiunea făcută contra sentinței obținută de dânsul, opozițiune care fusese pri-

mită, a fost făcută de către Coadă, intimat în recurs și judecat de tribunal în lipsă;

Considerând că reclamantul într-o instanță nu este în drept să ceară perimarea opoziției făcută de partea pârâtă, care a fost judecată în lipsă, căci perimarea are de efect de a nimici întreaga instanță iar nu numai o parte din procedura urmată; că opozițiunea punând procesul în starea în care se afla în momentul când a lipsit opozițiunea și această opozițiune a pârâtului neputând fi privită ca o instanță deosebită, apoi dacă s'ar admite perimăriunea în contra opozițiunei, această perimare ar avea de efect chiar anularea acțiunei reclamantului;

Că prin urmare cu drept cuvânt Tribunalul și Curtea de Apel, prin decisiunea supusă recursului, au considerat ca rău admisă perimarea opozițiunei făcută de Coadă.

Considerând că din momentul ce opozițiunea făcută de pârâtul Coadă nu se putea perima, sentința cu No. 297/83 obținută de recurent în lipsa lui Coadă și pusă în executare nu era definitivă și deci fără drept fusese investită cu titlu executoriu; că într-o asemenea situațiune Constantin Radu Coadă, pentru a împiedica executarea dișei hotărâri, nu putea alerga de cât la calea contestațiunei, ca să facă a se anula formula executorie, de unde rezultă că instanțele de fond, admitând contestația lui, nu a comis nici un exces de putere, nici violare de lege și a dat în același timp o sănătoasă interpretare art. 257 din pr. civ., ast-fel că ambele motive caută a se respinge ca ne întemeiate.

Asupra motivului II,

„Omisziune esențială de ase pronunța asupra mijlocului meu de apărare tras din autoritatea lucrului judecat rezultând din hotărârea No. 517/91 a tribunalului Ilfov secția I.

Având în vedere că, din decisiunea atacată cu recurs, nu se constată că recurentul a invocat un mijloc de apărare tras din autoritatea lucrului judecat, rezultând din vre o hotărâre judecătorească, pronunțată în anul 1891, și deci nu este esact că Curtea omite a se pronunța asupra acestui mijloc.

Pentru acesre motive,
Curtea, respinge recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA II

Audiența de la 28 Martie 1894

Președenția d-lui N. Mandrea, consilier.

Primăria Capitalei București cu Gr. Stravolca

Expropriere. — Lista permanentă a juraților pentru orașul București. — Din câte persoane trebuie să se compună această listă. — Dacă compunerea listei este esențială și de ordine publică. — Dacă mijlocul întemeiat pe reaua compunere a listei permanente se poate invoca pentru prima oră în Casație.
(Art. 39 din legea de Expropriere).

Lista permanentă a juriului de expropriere pentru orașul București, din care urmăz să se tragă la sorți comisiunea însărcinată a fixa indemnisațiunea proprietarilor expropriați, trebuie să conțină un număr nici mai mic de 60 nici mai mare de 100 persoane.

Ast-fel este casabilă decisiunea juriului când se constată că a fost tras la sorți dintr'o listă permanentă ce conținea mai mult de 100 persoane.

Compunerea listei permanente fiind o dispoziție de organizație, este esențială și de ordine publică, ast-fel că motivul întemeiat pe neobservarea ei se poate invoca pentru prima oră în Casație.

Decisiunea 280/94. — Casată ordonanța judeului director și a decisiiei juriului de expropriere a ju-

deului Ilfov din 24 Ianuarie 1894 dată în procesul dintre Primăria Capitalei București cu G. Stravolca.

S'a citit raportul făcut în cauză de dl consilier Al. Degré.

S'a ascultat dl Athanasiade avocatul intimatului G. Stravolca asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului și dl M. Alexandrescu avocatul recurenteii Primării în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului al 2-lea de casare:

„Violarea art. 39, combinat cu 40 din legea de expropriere de ore-ce lista din care s'a tras juriul la sorți cuprinde un număr mai mare de cât cel stabilit de lege.”

Având în vedere că după prescripțiunile art. 39 din legea de expropriere, lista permanentă pentru orașul București din care urmăz să se tragă la sorți comisiunea însărcinată a fixa indemnisațiunea proprietarilor expropriați, trebuie să conțină un număr nici mai mic de 60 persoane nici mai mare de 100. Că această prescripțiune fiind o dispoziție de organizație este esențială și de ordine publică.

Că, așa fiind, motivul întemeiat pe neobservarea ei se poate invoca pentru prima oră în Casație.

Considerând, în specie, că din lista prezentată de partea recurentă, se constată că lista permanentă a juraților pentru orașul București, din care s'a tras la sorți comisiunea juraților chemată a fixa indemnisațiunea terenului expropriat, a fost alcătuită din 125 persoane, adică din un număr mai mare de 100 cât prescrie art. 39 citat mai sus

Că prin urmare acea listă ne fiind alcătuită în conformitate cu citatul art. 39, comisiunea de judecată trasă din acea listă a fost formată, cu violarea unei prescripțiuni esențiale și de ordine publică.

Pentru aceste motive, Curtea, casază.

Audiența de la 4 Aprilie 1894

Președenția d-lui N. Mandrea, consilier

N... A... ou I... A...

Suspendare. — Când se suspendă cursul unei judecăți.

Divorț. — Când cererea de despărțenie făcută de unul din soți se află deja în apel, și cererea celui-l-alt soț este de abia introdusă înaintea tribunalului, dacă se poate admite cererea de suspendare a apelului făcută de cel-l-alt soț, până va veni și cererea sa înaintea Curții de Apel.
(Art. 253 și 254 din proc. civilă).

Suspendarea cursului unei judecăți nu are loc de cât atunci când toate părțile o cere, afară de casurile prevădute de art. 254 procedura civilă.

Ast-fel, în acțiunile de divorț, când cererea de divorț a bărbatului este deja în apel, pe când cererea soției este abea introdusă înaintea tribunalului, cererea făcută de soție înaintea Curții de Apel de a se suspenda acțiunea bărbatului până va veni și cererea sa în apel, nu este admisibilă, întru cât un asemenea cas nu intră în nici unul din casurile prevădute de art. 253 și 254 pr. civilă.

Decisiunea 285/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de N... A... contra decisiunei Curții de Apel din Iași, secția I, cu No. 155/93 dată în proces cu I... A...

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul consilier Gr. Buiuciu;

S'a ascultat d. Danieleanu avocatul recurenteî N... A... în desvoltarea motivelor de casare precum și d. I... A... în combateri:

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare:

„Curtea de Apel din Iași a respins cererea mea de a produce martori că în realitate nu am părăsit domiciliul conjugal că am fost constrâns să l părăsesc. Curtea mî refușă această cerere sub pretext că din scrisorile mele ar rezulta că eu recunosc că am părăsit domiciliul conjugal; scrisorile nu zic ceea ce Curtea le face a zice;

„Curtea refușând dreptul de a produce martori pentru a proba că constrâns de d. A. am părăsit domiciliul conjugal, mî-a răpit dreptul de apărare într'o chestie de ordine publică. Curtea a comis exces de putere și violare de lege. A violat dar art. 230 c. civ. art. 327 și 333 proc. civ.“

Considerând că din decisiunea Curței supusă recursului, se constată că cererea de a i se încuviința proba cu martori spre a dovedi că a fost constrâns la părăsirea domiciliului conjugal, nu a fost admisă, de oare ce Curtea și-a format convingerea din chiar scrisorile recunoscute de recurentă, că soția a părăsit domiciliul conjugal spre a curma o existență imposibilă.

Că de aceea, motivul e nefondat.

Asupra motivului al II:

„Rău Curtea a refușat de a suspenda acțiunea de divorț a d-lui A. până va veni în apel și cererea mea de divorț contra d sale, cerere pendentă la tribunal Din combinarea acestor cereri Curtea putea numai vedea care din soți este în vină, dacă ambii sunt în vină și dacă prin urmare vinele neutralisându-se, ar fi fost loc, sau a se respinge divorțul sau a se pronunța în favoarea ambelor părți, ceea ce ar fi influențat în privința gastei copiilor care este o chestiune majoră în materie de divorț.“

Considerând că din art. 253 proc. civ. se vede că suspendarea cursului unei judecări nu are loc de cât atunci când toate părțile o cere, afară de casurile prevădute de art. 254 proc. civ.

Considerând că în specie, cererea de divorț a bărbatului era deja în apel, pe când cererea soției era abea introdusă înaintea tribunalului

Că, un asemenea cas ne intrând în nici unul din cazurile prevădute de art. 253 și 254 sus citate; prin urmare Curtea cu drept cuvânt nu a încuviințat suspendarea cerută înaintea sa.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Tribunalul care pronunță exproprierea nu pôte să delege unui alt tribunal competența exclusivă de care este investit prin lege.—Ast-fel, tribunalul de trimitere, dupe casare sau dupe strămutare, nu pôte să însărcineze, prin comisiune rogatoriă, pe tribunalul si'uațiunei bunurilor expropriate ca să numescă densusul pe judele director și să compună juriul.

In cas când tribunalul de trimitere a însărcinat pe tribunalul situațiunei bunurilor cu numirea judeului director și cu compunerea juriului, decisiunea ulterioară a juriului și ordonanța de executare a judeului director sunt isbite de o incompetență radicală, și nulitatea ce rezultă de aci neputend fi acoperită nici prin tăcerea, nici prin învoirea părților, pôte fi invocată pentru prima oră înainte Curții de Casație.

Hotărîrea prin care s'a dispus comisiunea rogatoriă mai sus menționată nu pôte fi, prin natura sa chiar, susceptibilă să capete, între părți, autoritatea lucrului judecat.

Casate, în urma recursului făcut de Comuna Paris, decisiunea juriului și ordonanța de executare a judeului director dupe lângă tribunalul arondismentului Versailles.

Audiența de la 1 Maiu.

Donațiune.—Sarcine.—Al doilea donatar chemat eventual la donațiune, în cas de neîndeplinirea sarcinilor.—Necesitatea acceptării acestei liberalități eventuale înainte morții donatorului.—Nulitate.

Trebue considerată ca conținend nu o stipulațiune pentru altul, ci două donațiuni succesive, dispozițiunea prin care un donatar stipulează că, în cas când primul donatar nu ar mai îndeplini sarcinilece-i au fost impuse de donator, donațiunea să trecă asupra unei terții persoane.

Acest terțiu, adică al doilea donatar, este ținut, sub pedepsă de nulitate a dispozițiunei ce l privește, să accepte în mod formal această liberalitate eventuală, înainte morții donatorului.

Casată, dupe raportul d-lui consilier Faure-Biguet și în unire cu concludsiunile d-lui procuror Desjardins, o decisiune a Curții de Apel din Bordeaux cu data de 18 Februarie 1891, dată între d. de Saint-Exupère și între Episcopatul și orașul Périgueux.

JURISPUNDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE CASAȚIE DIN FRANȚIA

Secția civilă

Președenția d-lui Mazeau, Prim-Președinte

Audiența de la 18 Aprilie

Expropriatiune pentru cauză de utilitate publică.—Hotărîre.—Arătar a judeului director și a juriului.—Competență.—Nulitate de ordine publică.—Dreptul de a o invoca pentru prima oră în Casație.—Comisiune rogatoriă.—Lucru judecat.

Tribunalul care pronunță o expropriere pentru cauză de utilitate publică este singur competent să numescă pe judele director al juriului, chemat a fixa indemnitatea, alegându'l dintre membrii săi, și să compună lista juriului.

Judele director nu pôte să-și esorciteze puterea sa de cât în circumscripțiunea juridică a tribunalului din care face parte.

Informațiuni

La 16 Octombrie din anul trecut, o comisiune fusese însărcinată, de către consiliul de disciplină al avocaților dupe lângă Curtea de Apel din Bruxelles, să studieze dacă este loc a se modifica întru ceva regulile și prerogativele corpului de avocați.—Comisiunea depunendu-și raportul său, decanul, dl. avocat Braün a întrunit în adunare generală pe avocații dupe lângă Curtea de Apel, adunare ce s'a ținut în ziua de 30 Aprilie st. n., în sala ședințelor solemne ale Curții.

Dupe mai multe discuțiuni, s'au adoptat următoarele rezoluțiuni;

Asupra cestiunii de a se ști dacă trebue luate măsuri spre a se limita numărul avocaților, adunarea s'a pronunțat negativ.

Adunarea a mai decis, cu mare mare majoritate, că femeile nu pot fi admise să esorcite profesiunea de avocat, cu totă frumoșa pledoarie a d-lui avocat Lafontaine, care

a susținut cu multă energie cauza emancipării femeilor. Propunerea de a se autoriza asociațiunile de avocați a fost respinsă.

S'a decis menținerea titlului de «avocat pe lângă Curtea de Apel».

Asupra cesțiunei dacă trebuie menținut jurământul avocaților, adunarea a decis că trebuie menținut dar că formula jurământului să fie modificată, adică să nu mai fie politică, ci să fiă următoarea: «Jur să îndeplinesc în conștiință datoriile mele de avocat».

O altă cesțiune supusă desbaterilor adunării, a fost următoarea: Trebuie să se impună avocaților să își aibă domiciliul în circumscripțiunea judiciară a Curții sau a tribunalului pe lângă care figurează înscrși în tablou? Adunarea a decis ca să fiă obligați a își avea reședința nu și domiciliul.

O altă cesțiune: Ce principii trebuie admise în materie de incompatibilitate? Adunarea s'a arătat foarte largă; densa a decis că incompatibilitățile nu trebuie întinse de cât asupra ocupațiilor ce aduc atingere demnității avocatului, sau cari pot să îl împedice de a își con sacra timpul necesar datoriilor sale profesionale.

Adunarea a mai decis că apelul contra deciziunilor consiliului de disciplină trebuie menținut, însă nu s'a putut încă stabili dacă un asemenea apel trebuie îndreptat la Curtea de Apel. În fine adunarea a decis că ședințele consiliului de disciplină să fie secrete.

Ar fi de dorit ca asemenea întruniri ale corpului de avocați să se țină și la noi cât de des, căci sunt multe îmbunătățiri de adus în corpul de avocați în care mulți au reușit să se strecore prin fraudă și cari încă nu s'au pătruns că și avocatul este tot un magistrat, și că în profesiunea sa trebuie să fie în totul corect.

* * *

În fine!

Bandiții Dumitru Sdrelea, unul din autorii tâlhărilor de la cărciuma lui Nichifor din calea Plevnei și de la Popa Stan din Grozăvești și Niculae Radu Cimpoeru, tâlhar foarte îndrăsneț și care a evadat acum cât-va timp din spitalul de la Budești, au fost prinși în județul Ialomița, de către sub-prefectul I. Ionescu.

Se așteaptă sosirea lui Mărunțelul și a lui Ionescu Dascălu, cel ce a înpușcat pe inspectorul Filipache, în Ialomița, spre a putea fi prinși!!!

* * *

Pe ziua de 1 Aprilie se află în cele 17 penitenciare centrale 3902 deținuți, din cari 132 femei, iar în cele 30 areste județene un număr de 1547.

A apărut de sub presă

VOL. II din partea I (Art. 77—163)

TRATAT DE DREPT COMERCIAL

Dudă doctrina și jurisprudența cea mai nouă, Română Italiană și Franceză, pentru usul *Avocaților, Magistratilor, Comerciaților, Studenților Facultăților de Drept și școalelor Comerciale*

DE
CONSTANTIN N. TONEANU
AVOCAT

Se află de vânzare la librăria *Sococ & C-ia* din București, Șaraga din Iași, la *Antor* în Galați și la *Administrația* acestui ziar. 35 Str. Colței 35.

Preț 81 5 Lei iar ambele volume lei 10

S'a mutat tot în Strada Colței 35

— Vis-a-vis de Spitalul Colței —

BIUROUL DE INFORMAȚII ȘI PLASARE

FOST

S. GRIGORESCU & C. PANAITESCU

București—Strada Colței 19—București

Aranjind din nou biroul în un local spațios cu 3 saloane de așteptare și având angajați agenții cei mai speciali în această branșă, ca: Manole Herișescu vechiul agent de plasare și Jean Georgescu; am onoare a încunoscința pe onor. noastră clientelă din Capitală și Provincie că ne recomandăm de a procura:

Guvernante, Guvernori, Profesori și Profesoare, de diferite limbi, Pianiste, Pianști, Bone de copii, Dame de Companii, Șansonete, Femei de casă superioare. Menajere, Casierite, Madame pentru hoteluri, Vândătoare și Vândători în prăvălii, Croitorese și Modiste, precum și Grădinari, Administratori de moșii și stabilimente, Logofeți, Intendenți, Comptabili, Morari, Mecanici, Mașiniști, Focari, Chelneri la parte, etc. etc.

Se primesc comande din toată țara și se eșecuta urgent și conștiincios
Correspondență cu străinditate — Scrisorile nefrancate se refuză
CU DISTINSA ȘTIMA S. Grigorescu, proprietar.

S'a mutat tot în Strada Colței 35

— Vis-a-vis de Spitalul Colței —

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sub tipar

TOMUL IV. FASC. II

DIN

ESPLICATIUNEA TEORETICĂ ȘI PRACTICĂ

A

DREPTULUI CIVIL ROMAN

ÎN COMPARAȚIUNE CU LEGILE VECHI ȘI PRINCIPALELE
LEGISLAȚIUNI STREINE

DE

DIMITRIE ALEXANDRESCO

Profesor de drept civil la Universitatea din Iași

Un volum mare de 845 pagine; Prețul 10 lei la autor

A Apărut:

CODUL CIVIL

ADNOTAT

cu jurisprudența tribunalelor, Curților de Apel și de Casație, însoțit de un tabel resumativ al vechilor legiuiri **Caragea, Galimach și reglementelor organice** ale Munteniei și Moldovei, de **C. Christescu**, prim-grefier al Curții de Casație.

Prețu părții anteiu (art. 1—1168) 6 lei; pe chârtie velină 7 lei.

Cererile la autor